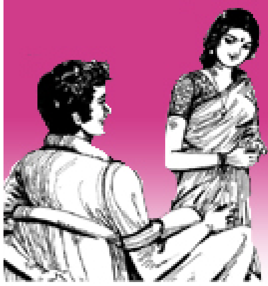

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

చిత్రకి అన్నం తినిపిస్తున్న రాజేశ్వరి చొరవగా లోనికొచ్చిన సుశీలని చూసి తొట్రుపడి "రండి" అంది తప్పదన్నట్లుగా.

సుశీల చనువుగా వచ్చి కూర్చుంటూ "బాగున్నారా? ఏవో పనుల్లో పడి మీ గురించి పట్టించుకోవడంలేదు. ఏమనుకోకండి" అంది చిరునవ్వుతో.

"అయ్యో ఇంతకన్నా ఏమి చేయాలి? అకస్మాత్తుగా వచ్చి పడ్డాం. అన్ని సదుపాయాలూ చేసారు" అంది రాజేశ్వరి చిరునవ్వు కొనితెచ్చుకుని.

నిజానికి లోలోపల ఆమె కుళ్ళిపోతున్నది. ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఎందుకని వరూధిని జీవితం చిగురించడం లేదో ఆమెకి అర్థంకావడంలేదు. బంగారంలాంటి కుర్రాడు మనసా వాచా ప్రేమించి పెళ్ళికి సిద్ధపడితే. ఎక్కణ్ణుంచో గద్దలా ఆమె సంతోషాన్ని ప్రతిసారీ ఎత్తుకుపోతున్న విధిని చూసి నివ్వెరపోతుందామె మనసు. ఆ పిల్ల ఇంత నష్టజాతకురాలా! పూర్వజన్మలో అంత పాపం చేసి పుట్టిందా! లేక క్షణక్షణం తనని క్రుంగదియ్యడానికే.. ఆమె జీవితమలా మోడు బారిపోతున్నదా?

"ఏమిటో ఆలోచిస్తున్నారు మీరు?" అంది సుశీల రాజేశ్వరిని గమనిస్తూ.

"అబ్బే, అదేం లేదు. కాఫీ తీసుకుంటారా?" అనడిగింది రాజేశ్వరి తొట్రుపాటుగా.

"మర్యాదలేం వద్దు. ఇంటి పక్కనే వుంటుంట. నేను వరూధిని కోసం వచ్చాను. ఇంతకీ ఏదీ తను?" అంది సుశీల.

"తలనొప్పిగా వుందని పడుకుంది" అని సర్దింది రాజేశ్వరి.

"పనిలేకుండా వుంటే అంతే. ఏదీ పిలవండి. తనతో పని వుండి వచ్చాను నేను" సుశీల చొరవగా.

రాజేశ్వరికిక తప్పలేదు.

"నిజమే పనిలో పడాలి తను. ఇలా బెంగతో చిక్కి శల్యమైతే రేపు చిత్ర గతేంటి?" అనుకుంటూ వరూధినిని లేపింది.

వరూధిని పడుకుంది కాని నిద్రెక్కడిది?

తన ప్రమేయం లేకుండా దొర్లిపోతున్న తన జీవితాన్ని చూసి ఆమె నివ్వెరపోతోంది.

హేమంత్ ఇక తనకి లేడనే నిజాన్ని భరించలేకపోతోంది.

పరిగెత్తుకెళ్ళి హేమంత్‌ని గాఢంగా కౌగిలించుకుని బావురుమనాలనిపిస్తుంది.

ఎవరికీ ఏ మాత్రం ఇబ్బంది లేని తమ మధ్యకి ఎందుకు ఇంతమంది వచ్చి నిప్పులు పోస్తున్నారు.

మనిషి ఆకారంలో ఇన్ని పిశాచాలుంటాయా? ఆలోచనల్ని తెంచుకుంటూ తల్లివైపు చూసింది ఏంటన్నట్లు.

"పక్కింటి సుశీలగారొచ్చారమ్మా, నీతో ఏంటో మాట్లాడాలట"

వరూధిని నొసలు చిట్లించి "నాతోనా?" అంది.

"అవునమ్మా.. రా! బాగోదు. మన అవసరాలన్నీ ఆమె చూస్తున్నారు కదా, ఒక్కసారి పలకరించు" అంది బ్రతిమాలుతున్న ధోరణిలో.

వరూధిని మెల్లిగా లేచి జుట్టు సరిచేసుకుని వచ్చి హాల్లో వున్న సుశీలకి నమస్కరించింది.

"రామ్మా రా! ఏంటంత నీరసంగా వున్నావ్, ఒంట్లోకాని బాగోలేదా?" అనడిగింది సుశీల ఆప్యాయంగా వరూధినీని పక్కన కూర్చోబెట్టుకుంటూ.

వరూధిని చిన్నగా నవ్వడానికి ప్రయత్నించింది.

"కొద్దిగా తలనొప్పి" అంది చిన్నగా.

"అన్నీ పోతాయి ఉద్యోగంలో చేరితే. నీ గురించి మమత అంతా చెప్పింది. ఎక్కడో ఎందుకు? ఎగ్మూర్‌లో మన కంపెనీయే ఉంది టెక్స్‌టైల్స్‌ది. దాన్ని చూసుకో. నీ ఉద్యోగానికి ఏపేరన్నా పెట్టుకో. పెత్తనమంతా నీదే లాభాలేం అక్కర్లేదు. నష్టాల్లేకుండా అందులో పనిచేసేవాళ్ళకి జీతాలివ్వగలిగితే చాలు." అంది సుశీల నవ్వుతూ.

ఆ మాట విని రాజేశ్వరి ఆశ్చర్యపోయింది.

వరూధిని కూడా తెల్లబోతూ చూసింది.

"ఏం మాట్లాడరూ? నచ్చలేదా? నచ్చకపోతే తర్వాత మరో జాబ్ వెదుక్కోవచ్చు. ప్రస్తుతానికి ఖాళీగా వుండకుండా!" అంది సుశీల తిరిగి.

"అదేంకాదాంటీ, నా క్వాలిఫికేషన్స్ అవీ తెలియకుండా మీరు ఇంతలా ఆఫర్ చేస్తుంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది." అంది వరూధిని మొహమాటంగా.

"చదువుకున్న పిల్లవి. అంతో ఇంతో ఉద్యోగం చేసినదానివి. ఇది చాలు నాకు" అంది సుశీల.

"మీరంత భరోసా ఇస్తుంటే ఎందుకు కాదంటుంది. రేపే జాయినవుతుంది" అంది రాజేశ్వరి కంగారుగా ఎక్కడ వరూధిని కాదంటుందో అన్న భయంతో.

వరూధిని తల్లి ఆదుర్దా గమనించింది.

"సరే ఆంటీ" అంది నెమ్మదిగా.

"నా తల్లి. ఇప్పుడు నాకు నచ్చావ్. చూసే దిక్కులేక మూసేయాలనుకుంటున్నాను. ఇప్పుడే నీకు ఆర్డర్ చేతిలో పెడతాను. ఈ రోజు మంచిరోజు. ఒకసారి మా యింటికి రా!" అంది లేచి నిలబడి.

"ఇప్పుడా!" అంది ఆశ్చర్యంగా వరూధిని.

"ఇప్పుడే పక్క పోర్షన్‌లోకి రావడానికేవన్నా ముహూర్తం కావాలా?" అంది సుశీల నవ్వుతూ.

"వెళ్ళమ్మా. ఆంటీ దైవంలా మనకి సహాయపడుతున్నారు. ఇదంతా మమత చలవ" అంది రాజేశ్వరి సంతోషంగా.

సుశీల ఆమె వైపు జాలిగా చూసింది.

సుశీల వరూధిని చెయ్యిపట్టుకుని చొరవగా తన పోర్షన్‌లోకి తీసుకెళ్ళింది.

వరూధిని సోఫాలో కూర్చుని ఇల్లంతా కలయజూసింది. ఎటు చూసినా ఖరీదైన సామానుంది. కర్టెన్లు, ఫర్నీచర్, వాజులూ అన్నీ నోట్ల కట్టల్ని కక్కుతున్నట్లు. కానీ ఏంటో లోపం. వరూధినికి ఆ యింటి డెకరేషన్ ఉక్కిరిబిక్కిరిగా అనిపించింది.

సహజ సిద్ధమైన వెలుగులో ఒక పచ్చని మొక్క తలూపుతుంటే దానికన్నా సౌందర్యముంటుందా! అనుకుంది అంత బాధలోనూ.

సుశీల లోపలికెళ్ళి జ్యూస్ తీసుకొచ్చి యిచ్చి "నీతో మాట్లాడాలనే ఇలా తీసుకొచ్చాను" అంది పక్కన కూర్చుంటూ.

వరూధిని అర్థంకానట్లుగా చూసింది.

సుశీల వరూధిని చేతిమీద చెయ్యి వేసింది ఆప్యాయంగా.

"ఇంతకీ హేమంత్‌తో పెళ్ళి ఎందుకు వద్దన్నావ్?" ఆమె సూటి ప్రశ్నకి తెల్లబోయింది వరూధిని.

"నాకు తెలిసిందని కంగారుపడకు. నేను నీ రహస్యం తెలిసిందని నిన్ను అవమానించాలని అడగటంలేదు. వీలయితే నీ జీవితాన్ని చక్కబరచాలనే అడుగుతున్నాను."

వరూధిని తలదించుకుంది. దించుకున్న ఆ కళ్ళనుండి రెండు కన్నీటి చుక్కలు జారి సుశీల చేతిమీద పడ్డాయి.

"ఛీ! ఏడుస్తున్నావా? నీలాంటి పిల్ల ధైర్యంగా పోరాడి కావల్సింది సాధించుకోవాలిగానీ చేతకాని దానిలా ఇలా ఏడ్వకూడదు. ఒకసారా ఫోటోకేసి చూడు" అంది.

వరూధిని ఎదురుగా నిలువెత్తులో ఉండి దూకుతున్న జలపాతంలా హుషారుగా నవ్వులు చిందిస్తున్న ఒక పాతికేళ్ళ యువతి ఫోటోవైపు చూసింది.

"అది నా కూతురు. పేరు కావేరి. అదింట్లో వున్నా, వీధిలో వున్నా ఒక జలపాతమే. ఉధృతంగా ఉరుకుతూ ప్రవహించే నదే తండ్రి లేకపోయినా దాన్నలా ఏడు మల్లెపూలెత్తుగా పెంచాను. పోస్టుగ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తుండగా అది ప్రేమలో పడింది. నేనో పెద్ద సంబంధం చూసినప్పుడది బయటపెట్టింది. ఆ అబ్బాయిని చూశాను. నాకు నచ్చలేదు. అసలు కారణం అతనికి డబ్బులేకపోవడం. నచ్చలేదని చెప్పాను. 'నీకు నచ్చడమేంటి - నేనుకదా చేసుకునేది' అని ఎదురు తిరిగింది.

మరోసారి నా అహం దెబ్బతిన్నది. ఛస్తే ఈ పెళ్ళి జరగనివ్వనని గదిలో బంధించాను. అతన్ని రౌడీల చేత బెదిరించి ఊరునుండి పంపించేసాను. పెళ్ళి ఏర్పాట్లు చేసేస్తున్నాను. ఆ రోజు ఆఖరిసారిగా నా కాళ్ళమీద పడి ఏడ్చింది. 'అమ్మా అతను లేకపోతే బతకలేను' అంది. నాకు తలకెక్కలేదు. పెళ్ళయితే అదే సర్దుకుంటుందిలే అనుకున్నాను. అంతే! ఆ రాత్రి... ఇలా చివరికి ఫోటోలో మిగిలింది."

ఆఖరి మాట అంటున్నప్పుడు సుశీల కంఠం వణికింది. కన్నీళ్ళు జలజలా రాలాయి.

"ఆంటీ!" వరూధిని ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంది. ఆ కథ ఆమెని విచలితురాల్ని చేసింది.

సుశీల కళ్ళు తుడుచుకుని "నేను చేసిన తప్పుకి అది జీవితకాలపు శిక్ష వేసి వెళ్ళిపోయింది. ప్రతిక్షణం ఏడుస్తూనే వుంటుంది నా మనసు. అందుకే నీ కథ అలా ముగియకూడదనే నీతో చనువు లేకపోయినా నువ్వేమనుకుంటావో అన్న సందేహమున్నా జోక్యం చేసుకున్నాను."

వరూధిని తలదించుకుంది.

"అంతా అయిపోయిందాంటీ" అంటూ.

"ఇంకా ఏమీ అయిపోలేదు. నా ప్రయత్నం నేను చేస్తున్నాను. అంతా మంచే జరుగుతుందని నా నమ్మకం."

"ఎలా?.. ఎలా... మీకేం తెలుసు" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది వరూధిని.

"తెలుసుకున్నాను. ఇద్దరి మనుషుల్ని విడదీసినా పాపంలేదేమో కానీ.. రెండు కలిసిన మనసులకి ద్రోహం తలపెట్టకూడదు. దానంత పాపం మరొకటి లేదు. అందులోనూ సహాయపడుతున్నట్లుగా నటిస్తూ."

సుశీల మాటలు వరూధినికి ఏ మాత్రం అర్థంకాలేదు.

"వద్దాంటీ, వదిలేయండి" అంది నిదానంగా.

సుశీల వరూధిని వైపు నిశితంగా చూసింది.

"సరే! జరిగేదేంటో చూద్దాం. నువ్వు ముందయితే ఉద్యోగంలో చేరు. ప్రతి క్షణాన్ని పూర్తిగా బిజీగా గడుపు. కాలం ఎలాంటి నిర్ణయం తీసుకుంటుందో చూద్దాం" అంది.

వరూధిని తలూపింది సరేనన్నట్లుగా.

సుశీల లోపలికెళ్ళి ఒక ట్రేలో కొత్తచీరా, రవికల గుడ్డ పెట్టి దానిమీద ఎపాయింట్‌మెంట్ ఆర్డర్ పెట్టి తీసుకొచ్చి వరూధినికి బొట్టు పెట్టి యిచ్చింది.

ఇప్పుడివన్నీ ఎందుకంటూనే పెద్దావిడ మాటని గౌరవిస్తూ అందుకుంది వరూధిని.

సుశీల వరూధిని భుజం తట్టి "నీకంతా మంచి జరుగుతుంది. ఇప్పుడన్నా నా కూతురు నన్ను క్షమిస్తుందేమో!" అంటూ ఆమె తలనిమిరి నుదుటిమీద ముద్దుపెట్టుకుంది.

సరోజని ఇంట్లో కాలుగాలిన పిల్లిలా అటూ యిటూ తిరుగుతోంది.

గుండెలో దుఃఖం లుంగచుట్టుకుపోతోంది.

ఏంటిదంతా, ఇలా జరిగిపోతుందేంటి? ఆడేడి, ఎటు పోయాడు. ఇంత ముదనష్టం నా నెత్తికి చుట్టి.. అసలీళ్ళెవరూ? నేనెవరూ? నాకేంటింత బాధ? అనుకుంటుంటే పిచ్చెక్కిపోతోంది.

కర్ణాకర్ణిగా వినిపిస్తున్న మేళాలు.. చావు బాజాల్లా యినిపిస్తున్నాయి.

అప్పుడే లోపలికొచ్చింది రామలక్ష్మి - గ్లాసు లేకుండా.

"ఏవే, అప్పుడే డప్పులు వాయిస్తున్నారెందుకే - ఆడుగాని వచ్చేసాడా? పెళ్ళికొడుకుని చేస్తున్నారా?" అంది గాభరాగా సరోజని.

"లేదక్కా! ఆడు కోర్టులో గెలిచాడంట. మేడ యాళ్ళకొచ్చేసిందంట. అదీ సంబడం" అంది రామలక్ష్మి.

అయినా సరోజని తేరుకోలేదు.

చటుక్కున కళ్ళు తిరిగినట్లు నేలమీద కూలబడి గోడకి జేరబడింది.

"అక్కా!" అంటూ చెయ్యిపట్టుకుంది రామలక్ష్మి ఆదుర్దాగా.

సరోజని వళ్ళు చల్లబడుతున్నది.

"ఏంటక్కా, పద డాక్టరు దగ్గరకెళ్దాం" అంది గాభరాగా.

"నేనంత తొరగా సావనుగాని ఎల్లి ఇంత పంచదార ఉప్పు కలిపిన నీళ్ళట్టుకురా! కాస్త బి.పి తగ్గేడ్చినట్లుంది" అంది సరోజని.

రామలక్ష్మి గబగబా వంటగదిలోకెళ్ళి చారెడు పంచదార, చిటికెడు ఉప్పు కలిపిన నీళ్ళు తెచ్చి సరోజని చేత తాగించింది.

పది నిముషాల్లో సరోజని కాస్త తేరుకుని సర్దుకుని కూర్చుంది.

"ఏవే నువ్వు గ్లాసులేకుండా వచ్చి నా కొంపకూల్చకే. చూడు మొదటిసారి నువ్వు అప్పుకి రాకుండా వచ్చి నా పేణానికి ముప్పు తెచ్చేవ్. నువ్వెప్పుడూ ఇలా రాబాకే" అంది సరోజని చిన్నగా నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

రామలక్ష్మి నవ్వలేదు.

"చాల్లే సంబడం. ముందు పద డాట్టరు దగ్గిరికి." అంది చెయ్యిపట్టి గుంజుతూ.

సరోజని చెయ్యి విదిలించుకుంది.

"డాట్టరూ ఏట్టరూ కాదే ముందాడు రావాలి. అసలిదంతా ఏంటో తేలాలి. అంతవరకూ ఎవడూ నాకేం చెయ్యలేడు."

"నువ్వాళ్ళ కొంపకెల్లొచ్చావుగా, ఏం తెలీలేదా?"

"ఏంటో ఆ ముసిలోడు సచ్చిన కుక్కలా నీలుక్కుపోయాడు. గర్వంతో ఉయ్యాలూగుతుంటే సీకిట్టదేవరాయల్లా వున్నాననుకుంటాడు. ఎదవ. రెక్కల మీద సొక్కా ఎప్పుడూ నిలబడలేదు. ఉయ్యాల్లో కూర్చోబెట్టి ఊరేగిస్తున్న శవంలా వున్నాడు. ఈడికి మేడొకటే తక్కువ. దయ్ద్రుడు" అని తిట్టింది సరోజని.

"సర్లే! అసలు సంగతి చెప్పు"

"ఏవుందే చెప్పడానికి. ఈడెల్లి ఆ పిల్లని బెదిరించి వచ్చినట్టున్నాడు. తర్వాత ఏం జరిగిందో తెలియటంలేదు. ఆడేమో నిమ్మకి నీరెత్తినట్లు కూర్చున్నాడక్కడ. ఒక ఫోనన్నా రాలేదు. పిచ్చెక్కిపోతున్నది నాకు" అంది సరోజని.

ఆ సాయంత్రం మునిమాపు వేళ దీపమన్నా వేసుకోకుండా అలానే కూర్చుంది సరోజని.

ఏదో అలికిడిగా అనిపిస్తే గుమ్మం వైపు చూసింది.

"ఆంటీ"

ఉలిక్కిపడి లేచి లైటు వేసి "నువ్వంట్రా ఏవంతూ నూరేళ్ళాయిషురా! రా!రా! నీ గురించే అనుకుంటున్నా" అంది.

హేమంత్ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

వచ్చి సరోజని పక్కన నేలమీద కూర్చున్నాడు.

"ఏంట్రా, అంత తతంగం మీ కొంపలో జరిగిపోతుంటే నువ్వెక్కడో నిమ్మకి నీరెత్తినట్లు కూర్చున్నావా! నేనిక్కడ దిక్కుతోచక సచ్చిపోతున్నాననుకో"

హేమంత్ ఈసారీ ఏవీ మాట్లాడలేదు.

అకస్మాత్తుగా అతను సరోజని వడిలో తలపెట్టుకుని పడుకున్నాడు.

ఆ చర్యకి సరోజని ఆశ్చర్యపోయింది.

వాడు చిన్నతనం నుండి తనకు మాలిమే. అయినా ఎప్పుడూ... చివరికి తల్లి చనిపోయినప్పుడు కూడా... వాడు తన వడిలో తలదాచుకోలేదు. అనుకోకుండానే ఆమె చెయ్యి అతని తలనిమిరింది. ***మగవాడికి ఒంటరితనం ఆవహించినప్పుడు, నిస్పృహాయత వెంటానప్పుడు ఒక స్త్రీ ఒడి కావాలి. అది తల్లి కావచ్చు, ప్రియురాలిది కావచ్చు. ఆ క్షణం ఎవరయినా తల్లిగానే మారిపోతారు.***

అతని వెచ్చని కన్నీళ్ళు ఆమెని స్పృశించాయి.

ఆమె ఉలిక్కిపడి...."అరె, ఏంట్రా ఏడుస్తున్నావా?" అంది గాభరాగా.

"ఆంటీ.. వరూధిని కనిపించడం లేదాంటీ" అన్నాడతను వేదనగా.

ఆమె అతని తలని తోసేసి "ఏంట్రా నువ్వు చెబుతున్నది నిజవేనా..? అసలేం జరిగింది. ఆడుగానీ ఏవన్నా జేసేడా!" అంది కంగారుగా.

హేమంత్ లేచి కూర్చుని గోడకి జేరబడి "లేదాంటీ, అతనికే ఏమీ తెలియదు. నేను హైదరాబాదు వెళ్ళి వాకబు చేసాను. ఇల్లు ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయింది" అన్నాడు వేదనగా.

"దేవుడా, నేననుకున్నంత అయ్యిందిరా. ఇదంతా నీ బాబు చేస్సాడా. ఆ పిల్లని బెదిరించి వచ్చాడు. ఏవన్నాడో ఏవో ఆ పిల్ల ఎల్లిపోయింది. ఒక్క ఉత్తరవన్నా రాయలేదా? ఫోనన్నా చెయ్యలేదా?" అంటూ వాపోయింది సరోజని.

తల లేదన్నట్లుగా అడ్డంగా వూపాడు హేమంత్.

"అవునా ఎవరు నిప్పెట్టేరో తెలియదుగాని నీ బాబు ఎల్లింది మాత్రం నిజం. మరిప్పుడేం జేస్తావ్?" అంది వేదనగా సరోజని.

మాట్లాడలేదు హేమంత్.

"అసలయినా నువ్విప్పుడా వచ్చేది. అసలేం జరుగుతుందో తెలుసుకో నీకు" అంటూ గయ్యిన హేమంత్ మీదకి లేచింది సరోజని.

"ఏం చెయ్యనాంటీ, ఎంక్వయిరీ చేస్తూనే వున్నాను. సెలవు పెట్టి తెలుసుకుందామంటే ఆ నాగావళి పొంగింది. ఫ్లడ్ డామేజ్ పనులు ఎమర్జన్సీగా రాత్రింబగళ్ళూ చూడాల్సినవి. అందర్నీ ఆ పనికే తరలించాడు సి.ఎమ్. మా నాన్న వెళ్ళాడే అనుకో. నాకు చెప్పొచ్చుగా. నా మీద నమ్మకం లేదా? అలా ఎందుకు ఎడ్రస్ లేకుండా చెయ్యడం? నాకెంత పిచ్చెక్కిపోతుందో తెలుసా!"

"ఆ నాగావళెప్పుడూ నీళ్ళులేకుండా బీటలేసే వుంటది కదా! అది కూడా యిప్పుడే పొంగాలా? మజ్జెలో ఆ పిల్లనెందుకంటున్నావ్. ఆడదని లోకువా? అసలే వుద్దేశం లేని పిల్లని ముగ్గులోకి దించింది నువ్వు. నీ బాబేం కూసాడో? ఏం వాగాడో? లేకపోతే ఉన్నపాటున ఎల్లిపోయే రకవా? ఇంకెందుకు మరి. టింగురంగా అంటూ ఆ మెలికల పాముని కట్టుకుని నాట్యవాడు" అంది సరోజని కోపంగా.

హేమంత్ సరోజని వైపు కోపంగా చూశాడు.

అసలే పెద్దవైన అతని కళ్ళు జేగురు రంగు తిరిగి ఆమెని శపించే కోడెత్రాచు కళ్ళలా మారాయి.

"అదికాదురా! నాకు నిజంగా చెప్పలేనంత బాధగావుంది. ఎదవది ఎందుకు పెంచుకున్నానో మమకారం. నీ బతుకు బాగుండాలని ఆణ్ణి ఎప్పుడూ వదిలేయకమ్మా ఆడు పిచ్చోడయిపోతాడని ఆ పిల్లకి నువ్వు సూడకుండా చెప్పాను కూడా. అయినా ఇంతపని చేసిపోయింది. దానికింత కనికరం లేకుండా పోయిందే "అని ఏడ్చింది సరోజని.

హేమంత్ లేచి నిలబడి చివరికి అన్నాడు.

"పోనియ్ ఆంటీ, బ్లడీ లైఫ్. లెటెట్‌బి!" అంటూ జేబులోంచి సిగరెట్టు పెట్టె తీసి సిగరెట్టు వెలిగించాడు.

సరోజని తెల్లబోయి చూసిందతనివైపు.

హేమంత్ సరోజని ఫీలింగ్స్ గమనించే స్థితిలో లేడు. అతనొక దమ్ము పీల్చి లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏంట్రా మందుకూడా తాగుతున్నావా?"

"ఇక్కడికి తేలేదు"

అతని జవాబు విని ఇంకా ఆశ్చర్యపోయింది సరోజని.

"అవున్రా మీ మగాళ్ళకి కష్టాలు రాగానే మందు, సిగరెట్లు, ముండలు చాలామందే కనబడతార్రా! అవతలా పిల్లకూడా నీలాగే తాగుతుందేమో? ఎదవకానా! నా ఎదుటే సిగరెట్టు కాలుస్తావా?" అంటూ కోపంతో అతని నోట్లో సిగరెట్టు లాగెయ్యబోయింది.

హేమంత్ విసురుగా ఆమె చేతిని విసిరేసినట్లు తోసి ముందుకి నడవబోయాడు.

సరోజని ఉద్రేకంగా లాగి అతని చెంపమీద కొట్టింది. ఆ చర్యకి దిగ్భ్రమ చెందిన హేమంత్ ఆమె వైపు చూసి వెంటనే చూపు దించుకుని బయటకి నడిచాడు.

వాడు వాడెళ్ళిపోతున్నాడు... మళ్ళీ వస్తాడా!

పుట్టెడు దుఃఖంతో వాడొస్తే ఆదరించాల్సిందిపోయి ఎన్నడూ లేంది కొట్టింది. ఒక సిగరెట్టు కాలిస్తే కొంపంటుకుందా! అంటూ నేలమీద కూలబడి ఏడ్చింది సరోజని.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments